

DŽENIFER BONET

LETO NA
FRANCUSKOJ
RIVIJERI

Sa engleskog prevela
Milica Cvetković

Beograd, 2024

Još jednom, Ričarde, ovo je za tebe s ljubavlju. xxx

Prolog

Gabrijela Žak je bila umornija nego što je htela da prizna. U januaru, februaru i veći deo marta održavao ju je čist adrenalin, dižući joj oslabljen moral kad se kolebala u naporu da organizuje preseljenje u Francusku. Znala je da će se na kraju sve isplatiti, ali prodaja i selidba kuće tek drugi put u životu bile su stresnije nego što je očekivala. Bilo je mnogo gorko-slatkih uspomena iz vremena života u Dartmutu, gradu koji ju je prihvatio kao svoju, života sa Erikom i, kad se rodila Harijet, njihovog srećnog porodičnog života. A onda se, kad je Erik umro, sve promenilo. Što ne znači da se nije radovala povratku u dom iz detinjstva u Antib Žuan le Penu, to svakako jeste. Priliku da se porodica potpuno izmiri, bez novih prekršenih obećanja, treba iskoristiti i ostvariti, ako je ikako moguće. Elodi, njena dvadesetčetvorogodišnja unuka, nosila ju je na talasu svog hiperenergičnog entuzijazma ali i praktično, mada je poslednje nedelje februara čak i ona počela da se koleba.

Od njihovog povratka iz Žuan le Pena, dva dana posle Nove godine, uz odluku da se tamo trajno presele, njih dve su prolazile kroz dug, i sve duži, spisak onog što treba obaviti, koji je Elodi počela da piše za stolom u trpezariji već prvog jutra pošto su stigle kući. Kad god bi štiklirale nešto kao obavljeno, drugi posao bi neizbežno zauzeo to mesto.

– Toliko toga mora da se uradi. Valjda će na kraju sve biti kako treba – uzdahnula je Gabi.

Elodi je pogledala baku. – Jesi li tužna zbog prodaje ove kuće? Mogle bismo samo da je izdamo. Tako bi imala prihod.

Gabi je odmahнула glavom. – Ne. Bolje je preseći sve veze. Bićemo predaleko da bismo pazile na sve, a to bi značilo gnjavažu nalaženja agenta da se brine o svemu – a ja sam trenutno, kao što znaš, prilično protiv agenata. Jedino nisam shvatala šta sve to podrazumeva. Kad smo tvoj deda i ja kupili ovu kuću, sećam se da je sve bilo mnogo jednostavnije, ali opet, u ono vreme i nismo imali toliko stvari.

Uznemiravalo ju je, najblaže rečeno, to što mora temeljno da pregleda sadržaj kuće koja joj je tri decenije bila dom i da podeli neželjene i nepotrebne stvari obližnjim dobrotvornim prodavnicama pre nego što ostatak proglasi za đubre i baci u kantu. Svaka stvar koje bi se dotakla kao da je izazivala Gabi nekom neizrečenom uspomenom i zahtevala pažnju pre nego što je se otarasi.

Elodi je zabrinuto gledala baku. U njenom životu Gabi je, ako ćemo pravo, bila više majka nego baba, jedino konstantno prisustvo od njene četvrte godine, kad ih je Harijet, njena majka, obe napustila i otišla u Australiju. Za Novu godinu Gabi nije slavila samo svoj sedamdeseti rođendan nego i zajedničku odluku da se presele u vilu njenog detinjstva, koju je nasledila od oca Ervea. Tad je Harijetina neočekivana odluka da im se pridruži za Novu godinu u Žuan le Penu kulminirala Gabinim pozivom da se Harijet useli u vilu s njima, pa je Elodi bila ne samo zaprepašćena već i na oprezu zbog majčinog pristanka. Osećala je da će prilagođavanje da s neznankom koja joj je majka živi u istoj kući iziskivati izvesno vreme.

– Jel' ti Harijet rekla datum svog dolaska? – pitala je Elodi. Prvobitan plan je bio da im se Harijet, koja je iznajmila kućicu u predgrađu Bristola, pridruži dve nedelje po povratku iz Francuske i pomogne oko pakovanja. No ona je pozvala Gabi i rekla da će tek krajem meseca moći da dođe, možda i kasnije. Ispostavilo se da može tek kasnije.

– Prekosutra – sad je rekla Gabi.

– Izgleda da ima naviku da otkazuje u poslednji čas – rekla je Elodi uz skeptičan pogled. – Nadajmo se da neće i drugi put otkazati. Pretpostavljam da je mogla i da se predomisli u vezi sa selidbom s nama? – Pogledala je babu.

– Zvaću je ponovo doveče. – Gabi je neprimetno uzdahnula. I ona se brinula da će Harijet opet otkazati, mada je poslednji put kad su razgovarale insistirala da učestvuje u njihovim planovima za zajednički život na Francuskoj rivijeri. Gabi je mogla samo da se nada i moli boga da ova to ozbiljno misli. Da Harijet neće biti opet razlog da se porodica raspadne. Ništa nije više želela nego da njene ćerka i unuka s vremenom uspostave uobičajen odnos majke i ćerke ispunjen ljubavlju. Uostalom, neće ona, Gabrijela Žak, biti tu večno.

1.

Koliko god dobro se organizovalo useljenje u kuću, nešto uvek krene naopako. Nešto se slomi, prazne sobe otkriju očajničku potrebu za krečenjem, kutije se ubace u pogrešnu sobu, dan selidbe uvek zapadne u haotičnu zbrku. Tad se u svesti rodi misao: „zbog čega li sam uopšte i pomislila da je selidba dobra ideja“.

Za Harijet Rodžers, dok je stajala u sobi koja će biti njena u *Vili nade*,¹ taj trenutak je nastupio kad su radnici za selidbu otišli i ostavili nju, Gabi i Elodi suočene s gomilom kutija koje će, čim se isprazne, postati brdo za reciklažu. Činjenica da se, za promenu, sunce bilo skrilo iza sivih oblaka uvećala je frustraciju toga dana. Sad kad je bilo već skoro šest sati, sunce je konačno rešilo da obasja to njihovo prvo veče u Antib Žuan le Penu.

Gabi je bila u kuhinji i preturala po kutijama na kojima je crvenim pisalo „kuhinja“, i koje su zapravo stigle na pravo odredište. Srećom su električni bokal i mikrotalasna rano iskršli, uglavnom zato što su, pretpostavljala je Harijet, nosačima bile potrebne obilne količine čaja i keksa kako bi mogli da rade. Elodi je oko podneva odjurila do najbliže *boulangerie*² i kupila za sve tek punjene bagete i tart sa zapečenim jabukama.

Harijet je prošla prstima kroz kosu i uzdahnula. Poslednjih nedelju dana je bilo teško. Kad je konačno stigla u Dartmut da

¹ Fr.: *Villa de l'espoir*. (Prim. prev.)

² Fr.: pekara. (Prim. prev.)

pomogne u pakovanju Gabine kuće, posebno joj je Elodi jasno stavila do znanja da ih je izneverila ne došavši ranije, što je doprinelo griži savesti koju je Harijet već osećala. Ispostavilo se da je neizvestan odnos koji je između njih dve počeo da se razvija za Božić i Novu godinu krhka veza koju treba gajiti a ne zapustiti, kao što se dogodilo ta poslednja dva meseca. Sad kad su se sve tri našle u *Vili nade*, sve Harijetine sumnje su probile branu koju je brižljivo podigla i požurile na površinu.

Kako je mogla da objasni svoj strah i teskobu pri pomisli da se vrati u Dartmut i možda sretne ljude iz svoje prošlosti? Što manje vremena provede tamo manja je mogućnost da se to desi – naročito ako ostane u kući i ne izlazi. Grižu savesti je olakšala tajnim paktom sa sobom da će u Francuskoj raditi izuzetno naporno kako bi pomogla da se vila sredi.

Time što je kasno stigla da pomogne plan joj je gotovo uspeo, ali poslednje večeri je Gabi navalila da ih časti ribom i pomfritom koje će pojesti u Bajardovom zatonu. – Želim da za sve tri stvorim novu srećnu uspomenu na Dartmut – rekla je.

Večernji vazduh krajem marta bio je svež, ali s dobrodošlom primesom proleća i narcisima u žardinjerama na keju. Odšetale su se tihim gradom i kupile večeru u Elodinoj omiljenoj pržionici ribe, pa se uputile u Bajardov zaton. Kupile su čaše vina u pabu *Dartmutski grb*, u zatonu su posedale na klupu okrenutu reci i uživale u ribi i pomfritu.

Dok je jela, Harijet je posmatrala dešavanja na reci. Trajekt s tegljačem nije se mnogo razlikovao od onog uz koji je odrasla, onog u koji je redovno uskakala da ode u Pejnton ili u Torki. Most za ukrcavanje i dalje je zvečao i podrhtavao dok se s treskom spuštao na prilaznu kosinu kad se trajekt približi dovoljno da bezbedno nalegne na nju, pa da mogu da prođu vozila i oni koji na nasipu čekaju da se ukrcaju.

Gabi je prva završila večeru i, gužvajući ambalažu, evocirala je uspomene. – Sećam se kako sam mnogo puta sedela ovde

sa Erikom i s vama dvema u različitim vremenima kad ste bile mlađe. A evo nas sad, tri generacije jedne porodice, stvaramo dartmutske uspomene koje ćemo poneti sa sobom u nov život.

– Načas se učutala, pa se okrenula Harijet. – Sećaš li se kad si ovamo dolazila s tatom?

– Naravno. Naša nedeljna jutra bila su nešto posebno. Uzeo bi sebi kriglu piva, meni limunadu i podelili bismo kesu čipsa.

– Harijet se nasmešila na to sećanje. – Koliko sam samo puta pokušala da ga nagovorim da i meni kupi čestito piće. Tek kad sam napunila osamnaest godina kupio mi je pivo s limunom. – Zavrtila je glavom. Ako je ikad i saznao za jabukovaču koju su ona i njene drugarice ispijale subotom uveče, nije to pokazivao. Pošto je zgužvala svoju praznu ambalažu, pružila je ruke da uzme Gabinu i Elodinu. – Idem da ih bacim u kantu.

– Dok ti to radiš, ja ću čaše odneti u pab – kazala je Elodi.

Idući prema kanti za otpatke Harijet je prigušila uzdah jer se setila kako se mesecima osećala otupelo kad joj je otac umro, kako nije bila u stanju da savlada bol zbog tog gubitka u životu, ni da se nosi sa ogromnom prazninom koju je on ostavio. Reći da je bila očajna ni izbliza ne opisuje to kako se zaista osećala. Iako je imala skoro dvadeset godina, detinjasto je verovala da će on uvek biti tu, da isleđuje njene momke, da je grdi što je napravila neku glupost, na kraju da je odvede do oltara kad se bude udavala za ljubav svog života i kasnije da cupka unuke na kolenu. On i njena mama bili su savršen par, jin i jang njenog života. Oboje je mnogo volela, te je obećala ocu da će paziti na majku. Bila je svesna da je spektakularno prekršila to obećanje postupcima posle njegove smrti. Srećom, on nikad nije saznao kako se loše ponela, kako je postala promiskuitetna i kako je sebično ostavila dve najvažnije osobe u svom životu i pobešla na drugi kraj sveta.

Sad kad se vratila iz Australije i kad su njih tri opet bile zajedno, nameravala je da učini sve, baš sve što je u njenom moći

da im se obema iskupi. Gabi, koja je njen povratak pozdravila bez ikakvih optužbi koje je možda imala, prihvatila je njen povratak sa istinskom majčinskom ljubavlju. Elodi je, međutim, trebalo vremena da se pomiri s tim da joj se majka vratila u život. Njeno oprezno izmirenje za Božić u Antib Žuan le Penu pokazalo je da posle odsustva od dvadeset godina neće biti lako uspostaviti odnos majke i ćerke, da će na njemu morati da se radi. Moraće uzajamno da grade mostove, da zacele stare rane i rade na uspostavljanju kolebljivog poverenja. Premostiti jaz sa Elodi bio je najveći od nekoliko problema kojima Harijet treba da se pozabavi kako bi povratila samopoštovanje.

– Hati? Jesi li to ti? – Misli joj je prekinuo ženski glas. Obistinio se njen strah da će je neko videti. I naravno, od svih ljudi, to je morala da bude baš njena najbolja drugarica iz Torkija.

– Lizi. Zamisli da tebe sretnem. – Nevoljno je shvatila da se smeši staroj drugarici kad je Lizi počela uzbuđeno da brblja.

– Kako je lepo što te vidim posle toliko godina. Moramo se ispričati. Jesi li se zauvek vratila? – pitala je Lizi.

– I meni je drago što tebe vidim – kazala je Harijet i počela da objašnjava kako se zauvek vratila u Evropu, ali se sprema da se preseli u Francusku, kad ju je uzbuđena Lizi prekinula.

– Sećaš li se moje ćerke Keli? Ne, naravno da se ne sećaš. Bila je beba kad si otišla. Keli, ovo je moja davnašnja najbolja drugarica Harijet, koja je godinama bila u Australiji. – Ne čekajući odgovor, Lizi je nastavila da trtlja. – Tako smo svi ushićeni – mora da se sećaš Džeka Elikota? Amerikanca koji je došao ovamo one godine kad smo pošle na koledž, pre nego što se opet neočekivano vratio u Sjedinjene Države. E pa, Keli se idućeg meseca udaje za njegovog sina, možeš li da poveruješ? Išla je da stažira u Ameriku – ona je dizajner video-igara i izgleda da se tamo to najbolje uči – pa je upoznala Nejtana. Bilo nam je neverovatno kad se ispostavilo da je to Džekov sin. Kako je danas svet mali! Moraš doći na venčanje. Poslaću ti pozivnicu – majka ti i dalje živi na istoj adresi?

– Na istoj – rekla je Harijet, a pomislila kako je to tačno bar do sutra, tako da zapravo i nije laž. Uostalom Gabi je organizovala da joj se pošta prosleđuje u Francusku, tako da će pozivnica ipak stići do nje. Okrenula se prema Keli. – Čestitam.

– Moramo da uhvatimo sledeći trajekt tako da trenutno ne možemo da ćaskamo – nastavila je Lizi. – Ali stvarno je divno iznenađenje što sam naletela na tebe. Na venčanju ćemo se ispričati. Dođi, Keli.

Harijet ih je posmatrala kako odlaze kejom prema trajektu, pa se vratila do Gabi i Elodi.

– Jel' to bila Lizi? – pitala je Gabi.

– Jeste. Uopšte se nije promenila. – Harijet se nasmejala. – Ja nisam uspela da dođem do reči. Zaboravila sam kako je ona brbljiva. Samo kad hvata dah možeš nešto da kažeš. Dobro, hoćemo li kući, pa da rano legnemo kao što smo sebi obećale? Sutra je naporan dan.

Otišle su iz Bajardovog zatona i krenule kući.

Harijet je zadržala za sebe vest da je pozvana na venčanje i bila srećna što ima odličan izgovor da na njega ne ode. Neće biti u zemlji. To što je neočekivano srela Lizi bilo je lepo, ali i dovoljno. Užasnula ju je pomisao da se na svadbi susretne s gomilom drugih ljudi iz svoje prošlosti.

Čak i dan-dva kasnije, dok je stajala u novoj spavaćoj sobi u vili i prisećala se one večeri, Harijet je osetila kako je polako obuzima talas uzrujanosti. Ljudi dugo pamte sočne tračeve i ogovaranja. Nikad nije smatrala verovatnim da bi pokazali razumevanje i saosećajnost da čuju istinu. Srećom, sad je u Francuskoj, gde niko ne mari za njenu prošlost jer je i ne zna.

Prošlost u kojoj je sebično upropastila vlastiti život ne obraćajući pažnju na to kako njeni postupci utiču na druge. Došlo je vreme da pokuša da se iskupi Gabi i Elodi, i moli boga da joj obe pruže novu priliku koju je u duši odavno želela.

Prišla je francuskom prozoru i otvorila ga, pa raskrilila žaluzine i izašla na balkončić. Njena soba u zadnjem delu vile gledala je na vrt i bazen, koji su vapili za pažnjom i ljubavlju.

Prvih nekoliko nedelja u Francuskoj usredsredila se na to da pokuša da sruši ogradu koju je osećala da je Elodi podigla oko sebe. Istovremeno je pomagala Gabi da sredi vilu pre nego što porazmisli šta će raditi. Nije morala da se zaposli jer joj novac nije predstavljao problem. Todovo životno osiguranje potkrepljeno njegovim ulaganjima predstavljalo je dobrodošlo iznenađenje. Mogla je da živi gde god je htela i da radi manje-više šta god poželi. Svejedno, nije mogla do kraja života da sedi skrštenih ruku. Da li je dovoljno hrabra da se vrati davnajšnjem snu i stekne ime kao slikarka i, što je još važnije, da li je na to predugo čekala? Svakako je bar sebi dugovala da to otkrije.

Privukla je kutiju s natpisom „posteljina“, pa izvadila čaršave, jastučnice i navlaku za jorgan. Namestila je i svoj i Gabin krevet pre nego što je sišla da pomogne u onom što je te večeri trebalo uraditi. Dobro je što joj je krevet spreman da se u njega sruči kad prođe dan. Uostalom, sutra je, kao u otrcanoj frazi, prvi dan ostatka njenog života u Francuskoj. A od tog života je želela da izvuče ono najbolje. Ako nije prekasno, želela je da opet postane član porodice, da izgradi pravi odnos sa Elodi, da se izvini majci za svoje ponašanje. Da zatraži njihov oprostaj za nekadašnje postupke.

Ukoliko se ipak ispostavi da je prekasno da ispravi prošlost i s njima krene napred, otići će i pokušati da prihvati činjenicu da je neke stvari nemoguće ispraviti, i da je pre mnogo godina nepovratno uništila život. No bar će znati da je pokušala.

2.

Usred sveg onog haosa dok je pomagala babi oko selidbe u Francusku, Elodi je pokušavala i da isplanira svoj budući život nezavisne novinarke. Veoma se radovala životu u Francuskoj jer će otići iz ćorsokaka u koji je zapao njen život u Britaniji. Radovala se pisanju o stvarima koje strasno voli.

Kako bi se koncentrisala na nalaženje novih tema za pisanje, od povratka iz Francuske posle nove godine odbila je da radi kao autor reklamnih tekstova za reklamnu agenciju, što joj je bilo glavni izvor prihoda. Nije potpuno zatvorila vrata pisanju reklamnih tekstova, ali objasnila je da joj je potrebno nekoliko nedelja da pomogne babi u selidbi. Potajno se nadala da neće više morati da radi za njih, da će joj članci o novom životu i zanimljivim mestima na Francuskoj rivijeri donositi dovoljno novca. Shvatila je da neće biti lako nametnuti se kao novinar iseljenik koji članke o životu u Francuskoj pokušava da proda medijima u Britaniji. Čak i ljudi koji su već u tome muče se jer štampane novine i časopisi polako nestaju, pa je morala da nađe nove medije i ponudi urednicima nešto drugačije.

Tako je, pomažući Gabi da sve sredi dok su se pripremale da napuste Dartmut, Elodi bila zauzeta predstavljanjem svojih ideja časopisima i novinama o putopisima i stilu života. Filozofski je prihvatila da je teško plasirati se na to tržište, ali nameravala je da dâ sve od sebe i negde se nekako uglati. Već je obezbedila jednogodišnji ugovor za mesečnu kolumnu od petsto reči na temu „Moj život na Rivijeri“ u *Dartmutskoj*

hronici, lokalnim devonskim novinama. Plaćena je bedno, ali biće u lancu drugih novina istog izdavača na južnoj obali, što će obezbediti da se tamo redovno pojavljuje njeno ime. Prva kolumna trebalo je da izađe sledeće nedelje pa je morala da misli na početak pisanja.

Naravno, preseljenje je donelo i nenadani dobitak jer je stekla novog muškarca u životu, Gaza. Osmehnula se kad je pomislila na njega. Od trenutka kad su ih upoznali na božićnom koktelu njegovih roditelja između njih se stvorila povezanost – uprkos njegovoj prijateljici Fioni, koja je u svakoj mogućoj prilici posesivno spuštala ruku na njegovu mišicu. Gaz je uveravao Elodi da njih dvoje nisu zvanično par iako se Fiona trudila da pokaže suprotno, i Elodi mu je poverovala.

Kad je rano tog jutra videla Gaza kako stoji uz svog dedu Filipa i čeka ih na aerodromu da ih odveze do *Vile nade*, srce joj je poskočilo, isto kao i kad ju je poljubio u znak dobrodošlice. Znala je da je i Gabi presrećna što vidi da ih i Filip dočekuje.

Dok je sad nameštala računar na stolu pred prozorom spavaće sobe, Elodi je pogledala napolje na prednju baštu i travnjak u slepoj ulici pa se setila kad je prvi put u decembru bila u vili. Gabi joj je rekla kako je vila porodični dom Žakovih još od kraja devetnaestog veka, kad ju je njen čukundeda sagradio. Projektovana neobično za to vreme, bila je to prostrana zgrada sazidana od lokalnog kamena tople boje, s crepom boje terakote koji je nakon više od veka na suncu izbledeo u svetloružičastu. Elodi se zaljubila u to mesto čim je ugledala vilu, i od trenutka kad je ušla na vrata osećala se kao da je stigla kući.

Elodi se zaprepastila kad je prilikom prve posete saznala da je Gabi postala vlasnica kuće pre deset godina, posle smrti oca od koga se otuđila. Otad je vila izdavana, i Gabi je rekla Elodi da je novac od izdavanja stavljan na štednju, i da će Elodi moći da ga koristi od svog dvadeset petog rođendana.

Međutim, divno iznenađenje kad je saznala za vilu i za ono što je u šali nazivala svojim neočekivanim povereničkim

fondom pokopalo je božićno iznenađenje koje prevazilazi sva iznenađenja. Dok je prva vest bila dobra, ispunjena mogućnostima za budućnost, vest o davno izgubljenoj majci koja želi da se vrati u njen život nije bila tako dobrodošla.

Elodi je uzdahnula. Čak ni sad, nekoliko meseci kasnije, nije mogla najiskrenije da kaže da je srećna zbog tog ponovnog ujedinjenja. Naravno, iznete su ponude za komunikaciju, priznato je žaljenje, izražene su nade u budućnost, ali i dalje su odnosi između nje i majke bili neizvesni. Gabi je to nazvala hodanje po jajima.

Harijet je čak izrazila nadu da će vreme koje provode zajedno u Dartmutu dok pakuju kuću pomoći da ona i Elodi upoznaju jedna drugu pre nego što se presele. To se ipak nije dogodilo, zar ne? Harijet se pojavila tek kad je veći deo posla obavljen, pa nije bilo ostalo vremena za nekakvo zbližavanje majke i ćerke. Bilo je baš lepo to što je rekla kako želi da se sjedini s porodicom, ali već se činilo da je to što je sve vreme s njima prevelik zalogaj za nju.

Osim toga, Harijet je Elodi nasamo rekla da životu *en famille* u vili daje probni period od tri meseca. Ako posle tog vremena vidi da to ne funkcioniše, namerava da se iseli. A to je nešto što bi uznemirilo Gabi, posebno ako bi Harijet ne samo napustila vilu već se i iselila iz Francuske. A za to Elodi nije želela da bude odgovorna.

Sećanje na scenu u fri-šopu na aerodromu u Nici, pre povratka u Britaniju, izazvalo joj je ironičan osmeh. Ona je bila ta koja je Harijetin neočekivani dolazak uporedila s božićnim poklonom koji nikad neće zaboraviti. Ipak nije mogla da se ne brine šta će biti ako njihov naprslu odnos zauvek ostane slomljen? Hoće li se sve pretvoriti u onu poslovičnu otrovanu jabuku, pa će odsad svaki Božić biti upamćen po promašaju te godine?

Bilo je mnogo toga što je trebalo pitati, o čemu je trebalo popričati i sa čime se trebalo pomiriti pre nego što bi mogle da nastave. Jednom kad sve činjenice, pogrešno shvaćene stvari, kad sve bude na otvorenom, ko zna hoće li to ispasti dobro ili loše?

Elodi je jeknula. Sad kad su sve zajedno u *Vili nade*, moraće milostivo da prihvati činjenicu da se Harijet vratila u njen i Gabin život, iako je u dubini duše povređena jer ju je majka ostavila pre dvadeset godina.

U glavi joj se motalo mnogo pitanja o prošlosti koja su ostala bez odgovora. Na ta pitanja je samo Harijet mogla da pruži odgovore. Odgovore koje, osećala je to, Harijet nije voljna da otkrije. Gabi bi joj verovatno savetovala da pusti ono što je bilo – nema svrhe izvlačiti prošlost kad su zapravo bitni sadašnjost i budućnost.

Elodi nikako nije želela da stvori situaciju koja bi povredila Gabi, ali znala je da, šta god da bude, ima jedno određeno pitanje na koje svakako namerava da dobije odgovor od Harijet. Ko joj je otac?

A kad bude saznala njegovo ime, još dva pitanja će iziskivati odgovor. Zbog čega njegovo ime nije na njenoj krštenici i, što je još važnije, zbog čega nikad nije bio deo njenog života?

Beleška o autoru

Dženifer Bonet je autorka preko četrnaest bestselera, među kojima su i *Villa of Sun and Secrets* i *The Little Kiosk by the Sea*. Poreklom je sa zapada Engleske, ali sad živi u divljinama seoske Bretanje u Francuskoj.